

El sisè crim al Cercle Polar

ÅSA LARSSON

ELS PECATS
DELS PARES

Columna

ÅSA LARSSON
ELS PECATS
DELS PARES

Traducció de Marc Delgado i Casanova i Jordi Boixadós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *FÄDERNAS MISSGÄRNINGAR*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2022

© ÅSA LARSSON, 2021

PUBLICAT D'ACORD AMB AHLANDER AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: MARC DELGADO CASANOVA I JORDI BOIXADÓS, 2022

DISSENY DEL PLEC DE FOTOS: AUSTRALIA COMUNICACIÓN E IMAGEN, S.L.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2943-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 12.037-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

Amb la col·laboració del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Dimarts 26 d'abril

Quan la Ragnhild Pekkari va decidir morir, la vida se li va fer més lleugera.

Tenia un pla: esquiar per damunt de la capa de glaç que es formava a la nit, una volta de dues hores si no cedia sota els seus peus. Quan arribés al lloc escollit, un rierol per sobre del qual la neu formava un pont, faria foc i es prepararia l'última tassa de cafè. Després, fondria neu i l'abocaria dins de la motxilla perquè quedés ben molla i fos ben pesada i no estigués plena d'aire. En acabat, s'enfilaria amb els esquís al pont natural. A sota el torrent baixaria amb força. Si la cosa anava tal com s'havia imaginat, la passarel·la de neu cediria. Si no, hauria de lliscar cap a la vora i saltar a l'aigua.

Tot aniria ben de pressa. Tampoc no tindria temps de fer-se enrere, amb el pes de la motxilla i sense forces i duent els esquís als peus.

I després tot, finalment, s'hauria acabat.

Tenia una cita amb la mort. I amb la mort es veuria cara a cara. El mateix dia que secretament havia decidit, però no de la manera que s'havia imaginat.

Un cop va haver pres la decisió, va sentir que s'alliberava de la part més feixuga de la càrrega. Per dins va notar que s'alçava cap al cel com els bedolls al bosc. La neu de l'hivern els havia obligat a doblegar-se i a formar arcs glaçats. Ara, amb la dolçor de la primavera incipient, tornaven a dreçar-se enlaire, alliberats, mudant del gris al violeta, el color litúrgic de la penitència.

S'havia jubilat el juny de l'any anterior. El director de la clínica on treballava li havia dedicat unes paraules. Un discurs clarament gens preparat. S'havia equivocat en els anys que duia allà, malgrat que era la cosa més fàcil de comprovar del món. Quin tros de merda. Era la mena de metge que se sentia amenaçat per l'alçada de la Ragnhild. La seva mà dreta, l'Elizabeth, que formava part de l'equip directiu, li havia comprat un regal: un obreampolles en forma de dofi platejat. Després d'aquell munt d'anys, allò. L'Elizabeth feia més de vint anys que treballava a l'àrea administrativa i no tenia cap mena de contacte amb el que feien la resta d'infermeres a la clínica. Estava al costat de l'equip directiu i no parava de collar-les amb horaris infernals i una llista inacabable de foteses. I al capdamunt de tot allò, el dofi platejat. La Ragnhild havia aconseguit articular un «gràcies» fals, i havia sentit la urgència de marxar cap a casa a netejar-se.

Hauria pogut vomitar al damunt d'aquell berenar de comiat, amb tovallons de paper barats i pastís de supermercat. Un grapat de metges havien entrat i sortit de la sala de descans. La Ragnhild i la resta d'infermeres s'havien mirat unes quantes vegades: era ben curiós, que els metges mai no apareguessin quan un pacient no es trobava bé, però que cada vegada que hi havia qualsevol cosa dolça es teletransportessin fins allà. Algun resident havia preguntat «Què celebrem?» amb la boca plena.

Després d'acabar el darrer torn, la Ragnhild s'havia abraçat a les seves companyes. S'havia quedat dreta davant de l'armari que havia estat el seu durant gairebé trenta anys, l'havia tancat per última vegada i havia abandonat l'hospital amb una sensació d'irrealitat. I el maleït dofi dins d'una bossa.

Després, l'estiu havia lliscat com de costum. A la Ragnhild li havien semblat unes vacances llargues i prou. Va arribar la tardor i la Ragnhild es va crear rutines noves. S'havia apuntat a un curs avançat de costura amb una excompanya de feina també jublada. Feia esport cada dia, anava al gimnàs o a caminar al bosc. Llegia, per descomptat, gairebé un llibre al dia.

Havia passat la primera meitat de l'hivern. Sabia que a la feina anaven curts de personal, però ningú no li havia trucat. L'Elizabeth l'odiava profundament i, òbviament, no la volia tornar a veure rondant per allà.

El dia de Nadal l'havia passat sola. Aquella soledat l'havia sorprès. Fins aleshores sempre havia treballat els festius.

A principis de març, un dilluns que tornava del supermercat carregada de bosses, un record d'infantesa l'havia assaltat.

No era gaire gran, devia tenir sis anys. Havia acompanyat un dels seus oncles al llac glaçat i havien llençat un motor forabord vell en un forat que havien fet al gel. La tieta hi havia anat a rentar els llençols durant el dia i el seu marit havia aprofitat l'avinentesa per desempallegar-se d'un munt de trastos. En aquells temps no era gens estrany que algú es desfés d'una nevera espatllada i altres andròmines deixant-les damunt del gel. Més tard, quan es fonia, anaven a parar al fons del llac. Però ara podien gaudir d'un forat i hi podien abocar unes quantes coses abans no es tornés a tancar pel fred. La Ragnhild s'havia aturat a la vora. El seu oncle no li havia manat que no s'hi acostés. Va veure com el motor de barca queia feixugament al llac i després, a poc a poc, com si estigués suspès en l'aigua, s'anava enfonsant fins al fons i produïa un so sord.

Va recordar la sensació de vertigen en mirar la profunditat d'aquell forat. El perill de ser tan a prop, la dansa lenta i hipnòtica del motor davallant entre els raigs de sol. La impressió que l'estirava cap al forat, la precipitava a dins, ella també enfonsant-se cap a les profunditats. El núvol de llot quan el motor va tocar el fons del llac.

La cosa havia anat així. Un dia, tornant cap a casa carregada amb les bosses plenes de la compra setmanal, el seu propi motor havia tocat fons. Nou mesos després de jubilar-se va pensar: Ja n'hi ha prou.

La sensació d'alleugeriment va ser indescriptible. Va decidir viure aquell darrer principi de primavera. I després enllestiria aquell tema, abans que arribés l'època que anomenaven «el sos-

pir», quan la neu forma una gruixuda capa que no pot sostenir el pes d'una persona però tampoc desapareix, i que de tant en tant es desploma a terra amb un sospir sord.

Al març i l'abril la Ragnhild va sortir a esquiar al bosc. Cada dia, tant si brillava el sol com si hi havia tempesta de neu. Tant se li'n donava. Els dies assolellats feia foc, s'asseia al damunt de la petita màrfega de pell de ren i es prenia un cafè i un entrepanet. Ja no llegia. Es parava a pensar i la sorprenia la serenor que sentia. L'estranya força de la decisió d'aturar gairebé del tot aquella angoixa tèrbola.

A finals d'abril va començar a endreçar la casa. Ho volia deixar tot ben net per a quan fos morta. Però amb mesura. La neteja no podia desvelar que s'havia suïcidat. La simple idea que la gent torçaria el cap de costat i diria: «Es devia sentir tan sola...».

No, havia de semblar un accident. A la nevera hi hauria verdura fresca. Es va endur la jaqueta gruixuda a la bugaderia. Qui portaria roba a la bugaderia si tingués pensat llevar-se la vida? Va deixar el resguard rosa ben visible al damunt del marbre de la cuina, al costat del bullidor d'aigua.

A l'altre costat de la finestra, dels caramells de gel que s'havien format a la canal, en gotejava aigua, un dring monòton que s'anava accelerant a mesura que avançava la primavera. La neu es desplomava de les teulades i es fonia damunt l'asfalt. El dia s'anava acostant. Encara es podia esquiar per sobre del pont de neu, i allò era un requisit indispensable.

Mentre anava netejant, va pensar molt en les fotografies de la seva filla. No es podien quedar on eren, a la llibreria, entaforades dins de les novel·les preferides de la Ragnhild. Hi havia el risc que els llibres acabessin a la botiga de segona mà Kupan a cinc corones cada un. I no podia passar que les fotografies de la Paula en caiguessin. Les males llengües no pararien de garlar. «Per què tenia fotos de la seva filla dins dels llibres? Quina dona més estranya». Sentirien llàstima d'ella. No, gràcies, allò no podia passar.

I aleshores, què podia fer? Les havia d'emmarcar i posar-les en algun lloc visible? Les havia de cremar? Les va sostenir a la mà una bona estona. Hi apareixia la Paula amb dos anys, un somriure d'orella a orella amb la cara empastifada de gelat i una corona de princesa al cap. Amb cinc anys, durant la primera excursió a les muntanyes, al llac de Trollsjön, un dia càlid; a les muntanyes hi esclataven les flors i només duia unes calcetes i una gorra de tela. Rodolant per les llengües de neu que encara no s'havien fos. La Ragnhild l'havia carregat a collibè quan la nena estava massa cansada.

Era tossuda com un bedoll d'alta muntanya, jo, va pensar. Motxilla i criatura, i cap a les muntanyes. Com si fos la cosa més normal del món.

Va agafar una fotografia de la platja de Piteå a l'estiu on apareixia la Paula abraçant la seva àvia. I després les típiques d'escola, fons blau avorrit i un somriure que no era un somriure, només una boca allargassada. Als ulls, alguna cosa semblant al pànic.

La Ragnhild va anar passant les fotografies molt a poc a poc, respirant amb alenades dèbils, asseguda, sense moure's ni un mil·límetre. Dins seu encara hi habitava una bèstia que es podia despertar. Calia anar amb compte. Tenia por d'aquella bèstia. Que, reptant, sortís del seu cau amb el pèl eriçat i els ulls brillants. Furiosa, ferida, completament irracional. Plena del desig d'explicar-se, d'adreçar les coses, de buscar el perdó, d'assenyalar amb el dit els altres culpables. D'agafar el telèfon i trucar.

Al final, va desar les fotografies de la Paula dins d'un calaix de l'escriptori.

Les finestres s'havien de netejar, però ara no era el moment d'aquella mena de neteja. Les úniques coses de què s'havia de desprendre eren les personals. A més, una casa massa neta i polida també la podia fer aparèixer davant dels altres com una pobra dona sense vida. No, de les finestres ja se n'encarregaria un altre.

Quan va arribar l'últim dia, va seguir el que havia planejat fil per randa. El vespre anterior va carregar la motxilla amb coses feixugues que, d'altra banda, semblarien normals de portar en una sortida al bosc: la cuineta de gas, una tenda de campanya vella, una ampolla de vi, un sac gruixut, una pell de ren, una jaqueta de plomes.

Va regar les plantes una darrera vegada. Al capdavant, elles no havien fet cap mal.

Va agafar la Bíblia del prestatge.

—Si tens res a dir-me... —va demanar a Déu.

La va obrir a la babalà. Va anar a parar al Llibre dels Jutges, al passatge en què Jael mata Sisserà, general en cap de l'exèrcit d'Hassor. Mentre Sisserà dorm, Jael agafa una estaca i s'esmuny dins la tenda amb un martell a l'altra mà i li clava l'estaca a la templa i la pica fins que entra dins la terra.

—Ets de la broma, tu —va dir la Ragnhild, amb aspror, a Nostre Senyor—. Com un vell rondinaire a les golfes: té opinió per a tot, però no fa res.

Va tornar a tancar la Bíblia amb aquells versos sense sentit.

Quan, a la una de la matinada, van començar a retronir les explosions nocturnes a la mina, una lleugera tremolor va fer vibrar la casa. Llavors la Ragnhild es va ficar al llit i va descansar una estona.

A dos quarts de tres va tancar la porta del seu apartament per darrera vegada. No va sentir res d'especial. Li va venir al cap la cantarella de sempre: «Res no raja, res no crema», i va passar la clau.

Va carregar esquís i equipatge al cotxe. El sol de mitjanit de debò començaria tres setmanes més tard, però ara les nits ja eren força clares. Kiruna estava immersa en el silenci, tret del brogit de la mina, que se sentia encara amb més nitidesa en plena nit, quan el soroll del trànsit no l'emudia. Podia distingir el xerric del tren que transportava el mineral de ferro, el so sord quan es deixaven anar els frens i el comboi començava a lliscar carregat fins dalt. La remor de fons dels ventiladors de les enormes instal·lacions.

Tot i així el brogit era sorprenentment suau. La mina, inexorablement, anava devorant per sota aquella ciutat de merda.

Ni una sola ànima la va veure sortir amb cotxe de Kiruna. Era com si fos una ciutat abandonada, sense persones. Com si ja hagués estat evacuada.

Poc després ja era a l'autovia E-10. Va pensar quant de temps passaria fins que truquessin a un manyà i entressin al seu apartament. Ja no tenia companys de feina que preguntessin per ella, però al llarg de la setmana sí que feia unes quantes activitats: ioga, gimnàs, el final del curs de costura. No haurien de passar més de dues setmanes abans que algú la trobés a faltar.

Va tombar cap a l'est, en direcció Vittangi. La carretera seguia el curs del riu que se sentia seu, el Torneälven. Va pensar en el desgel, que no tardaria a produir-se, l'esclat de la primavera a les branques dels arbres, el cant dels ocells, el sol de mitjanit. Es va aturar un instant, però res dins seu no sentia l'enyor de formar-ne part, de viure tot allò una vegada més.

No va posar en marxa la ràdio, no es va creuar amb cap cotxe, tret d'un grapat de camions que transportaven mineral de ferro. L'asfalt era eixut i ple de forats a causa de les gelades.

Va aparcar el cotxe en una plaça que havia netejat la màquina llevaneu. Es va carregar els esquís sota el braç, va avançar pel voral de la carretera i va buscar un lloc on la pila de neu era més baixa, de manera que s'hi podia enfil·lar a empentes i rodolons, dura i irregular com era. Només li faltaria trencar-se braços i cames i quedar-se estesa a terra.

Tan bon punt va arribar a l'altre costat, ja era al bosc. Va mirar al seu voltant, però el cotxe i la carretera quedaven amagats darrere la barrera de neu. Ara ja no existien.

Els pinsans ja havien engegat a refilar. Aquell any eren un bon grapat. Amb tot aquell rebombori feia la impressió que era en una selva tropical. S'intensificava la sensació que sempre tenia quan s'endinsava al bosc: que deixava enrere un món i penetrava en un

altre. I sempre li semblava que el bosc era com una mare. Una deessa maternal, potser la Máttaráhkka dels samis, que li donava la benvinguda. Com deixar enrere les urpes esmolades del pati de l'escola i arribar a casa, on t'esperava la mare, que a poc a poc tancava la porta d'un refugi on ningú no et podia fer mal.

Ara només eren el bosc i ella. Pins de soques que refulgien com el coure. Avets vells i altíssims d'enagos grisos. El cel va mudar del rosa al blau clar, amb el sol tènue i baix que s'elevava a xaloc i la lluna plena ben blanca a mestral. Refulgint l'un contra l'altra, entortolligant les seves llums com el fil d'estany dels samis.

Es va cordar els esquís i, amb un suau impuls amb els bastons, va lliscar per damunt la capa de neu glaçada. Era dura i brillant, calia ser força destra per evitar que els esquís es desplaressin cap als costats. Sota els arbres, on la neu de les branques s'havia fos i havia caigut a terra gotejant, la neu encara era més dura, com una planxa de glaç irregular i gruixuda. Si el sol ara al matí picava prou fort perquè la capa cedís al seu pes, la Ragnhild hauria de seguir avançant per aquella part del camí.

Però la capa continuava resistint i no li resultava gens difícil d'esquiar. Les vores metàl·liques dels esquís amb prou feines deixaven una traça al darrere. La Ragnhild va sentir grallar corbs. De lluny, es podien confondre fàcilment amb lladrucs de gos, però poc després van aparèixer i van voltar per damunt del seu cap per saber qui els havia trencat la pau, cridant-se els uns als altres.

El temps va desaparèixer i la Ragnhild es va sorprendre quan va sentir la remor d'un torrent d'aigua. Ja hi havia arribat? Va donar un cop d'ull al rellotge. Dos quarts de cinc. Va recórrer els darrers metres entre salzes i vimeteres, que ja començaven a florir amb els seus borrons llanosos.

Va seguir el rierol corrent avall fins a arribar a la passarel·la de neu. Encara era allà. Com un pont preciós fet de gel i neu que s'elevava damunt del principi dels ràpids.

Però abans es prendria un cafè. Hi havia un petit turonet a tan sols una vintena de metres del pont. Al capdamunt s'aixecava un pi escarransit però preciós, curt i recargolat. Al voltant del tronc, la neu s'havia fos i li havia deixat prou espai perquè la Ragnhild s'hi pogués asseure i fer el foc.

Va collir unes quantes branques mortes i material per encendre'l: branquillons grisos d'avet, escorça de bedoll, líquens i branques de ginebró. Va fer un forat a la capa de glaç i va omplir de neu la cafetera i l'olla de la cuineta. No es va atrevir a acostar-se al torrent per agafar-hi l'aigua, el gel que s'havia format als marges podia jugar-li una mala passada. No hi volia caure. La manca de lògica d'aquella prudència la va fer somriure i va remenar el cap. Però tot havia de passar tal com ho havia decidit ella.

Va aconseguir encendre el foc amb el foguer. Sentia un gran orgull de fer-ho d'aquella manera: ser capaç de fer foc on fos, independentment del temps que fes, sense que li calgués treure la capseta de llumins. Feia cinc anys que portava la mateixa. Era ben ridícul, gallardejar d'una cosa com aquella.

Just en el moment que el cafè arrencava a bullir, li va sonar el telèfon. De la sorpresa va estar a punt de caure de cul, va enretirar la cafetera del foc i es va treure el mòbil de la butxaca interior de la jaqueta. Passaven tres minuts de les sis. El número era d'un telèfon fix. Qui trucava encara des d'un número fix, avui dia? I a sobre amb el prefix 0981. El poble on havia crescut era dins d'aquella zona.

Es va mirar l'aparell amb un cert recel. Feia una pila d'anys d'ençà de la darrera vegada que havia parlat amb algú d'allà. Però el mòbil va continuar sonant. I llavors, al final, va respondre.

Hi havia un home a l'altre extrem de la línia. La veu era d'algú jove.

—Parlo amb la Ragnhild Pekkari? —va preguntar—. *No sitten*. Em temo que tinc molt males notícies.

L'home de l'altra banda del fil es va presentar i li va explicar que era el propietari de la botiga de queviures de Junosuando.

—Truco en relació amb el teu germà —va dir—, en Henry Pekkari. Fa gairebé tres setmanes que no passa per la botiga.

La Ragnhild sabia que havia de dir alguna cosa, però el cap li anava a poc a poc i es movia com un pacient ple fins dalt de Stesolid. Ni una sola paraula li va sortir dels llavis. El botiguer va continuar:

—No vull dir que hagi de passar res, però en Henry acostuma a venir els dijous, quan els de Systembolaget ens porten la comanda de licors per al cap de setmana. Hola? *Oletko sielä?*

—Sí, soc aquí —va aconseguir respondre la Ragnhild.

—Bé, em pensava que s'havia tallat. Vull dir que és clar que de vegades no ve. Com ara, que el gel comença a ser molt traïdor. Llavors es queda atrapat a l'illa. I poden passar setmanes. Però sempre acostuma a trucar. Al capdavant, viu tot sol allà baix, així que quan no pot venir ens fa un truc. Els d'aquí la botiga som pràcticament els únics amb qui es relaciona i xerra una mica. He intentat trucar-li, jo. Ahir i ara al matí. Però no me l'agafa.

—Què em dius, ara —va respondre la Ragnhild Pekkari, en un to de veu que sabia que feia que la gent se sentís com un testimoni de Jehovà dret a la porta de casa amb una Bíblia a la mà i anunciant que el Regne de Déu és a prop.

Una veu que de vegades havia fet servir davant de familiars amb ganes de brega, i bastant sovint davant del gerent de la clínica i de la seva colla.

Va donar un cop d'ull a la cafetera. El cafè ja era massa fred. El podia reescalfar, però aleshores serien pixats de gat.

M'ho ben mereixo, va pensar. El meu darrer cafè serà un *ice coffee*.

—Sigui com sigui —va dir el comerciant—, he pensat que tu potser sí que hi havies parlat.

—No he tingut cap mena de contacte amb en Henry des de fa trenta-un anys —va respondre la Ragnhild Pekkari—. Estic convençuda que ja ho saps. Com tota la resta de persones de Junis.

—Ja, però comptat i debatut sou germans, vosaltres. Així que he pensat que igualment t'havia de trucar —va fer el botiguer, com justificant-se.

La Ragnhild Pekkari es va adonar que l'home repetia «he pensat» cada dues frases. Malgrat que en realitat no podia pensar més enllà de la punta del nas.

—Perdona, doncs, si t'he molestat —va acabar la conversa el comerciant—. De fet, els primers a qui he trucat han estat la policia de Kiruna. Però m'han dit que és impossible aterrar amb helicòpter a l'illa, ara que la neu té la consistència del puré de patates.

L'home estava a punt de penjar. Ella es va imaginar com el botiguer deia als seus companys que «la Ragnhild Pekkari aquesta no està gaire bé de la closca, pel que sembla tant se li'n refot tot plegat».

I aleshores es va sentir dir a si mateixa:

—Una cosa i prou... Quan en Henry treia el nas per la botiga, solia comprar menjar per a gos?

—Ni idea —va respondre el comerciant—. Poques vegades m'estic a la caixa, jo. Espera un moment, que ho pregunto a la dona. Un segon.

De cop i volta la veu li havia adoptat un to jovial, pel simple fet de no sentir-se foragitat. La Ragnhild es va penedir d'haver formulat aquella pregunta. Va sospesar la idea d'acabar la conversa, penjar el telèfon i prou, i fer veure que s'havia tallat.

Però de sobte el botiguer tornava a ser a l'altre costat de la línia.

—Sí —va explicar—, solia comprar menjar per a gos, en Henry.

I la Ragnhild es va tombar cap al cel blau i ras. Va intentar desempallegar-se del record de la Villa, la gossa el nom de la qual significava «llana» en la llengua de la seva infantesa.

La Villa, amb aquells ulls petits i dolços i l'estrella blanca al pit, que assenyalava ocells i rastrejava ants, menava les vaques cap als estables i a l'estiu es passava les nits perseguint ratolins de bosc. La Villa, que als hiverns dormia als seus peus.

La Villa, que es va quedar a l'illa, amb en Henry. Llavors, feia... Déu del cel, va haver de comptar i tot... Llavors, feia cinquanta-quatre anys. En Henry en tenia divuit i es va quedar la granja de l'illa. I ella en tenia dotze i va anar a viure a la ciutat amb la mare i el pare i la Virpi, la filla adoptiva. La Ragnhild havia plorat i havia exigit que la Villa se n'anés amb ells, però la seva voluntat no comptava per a res. «La Villa no pot viure en un pis, a ciutat», havia determinat el pare. El pare no havia entès que aquella frase valia per a tots. Cap d'ells no estava fet per viure en un pis a ciutat. El temps s'encarregaria de demostrar-ho.

La Ragnhild no va tenir temps de protegir-se. Al coll se li va fer un nus enorme només de pensar en la gossa. La Villa, que feia una pila d'anys que devia ser morta.

A l'altre extrem del fil, el botiguer seguia xerrant. La Ragnhild va aconseguir pronunciar un «gràcies». Una paraula ben poc habitual a la seva boca. En acabat, va penjar.

Va abocar el cafè sobre el foc, que va crepitjar. El pòsit es va escampar per damunt les brases convertint-les en una mena de formiguer. Va arrencar una mica de molsa d'un pa de terra sense neu que s'estenia sota el pi i va netejar la cafetera. Després va tornar a carregar la motxilla i es va calçar els esquís.

El pont no desapareixeria. Encara podria esquiar per damunt de la capa de neu endurida una setmana més. Tornaria.

Però ara hi havia aquell gos a l'illa. No el podia abandonar a la seva sort.

Henry, borratxo del dimoni, què collons n'havies de fer, tu, d'un gos?

Lliscant sobre la neu camí del cotxe, es va topar amb una femella de gall fer. Era l'època d'aparellament i la bèstia no mostrava cap por de la gent, com sol passar quan estan en zel. Va córrer cap a la Ragnhild i se li va creuar, la va seguir un bon tros, batent les ales i enlairant-se de tant en tant per no quedar enrere. Potser van ser els pals de la Ragnhild els que van despertar l'apetit sexual en aquell pobre animal. Tot el que s'agitava i es movia s'assemblava a un gall en ple festeig. No era gens estrany que una femella aparegués al pati d'una escola en plena temporada d'aparellament. Que se sentís atreta pel munt de nens que xisclaven tot jugant. La mare de la Ragnhild solia dir que se sentien empeses cap a la canalla, com si tinguessin instints maternals fins i tot cap als fills dels homes. La Ragnhild ho considerava una autèntica ximpleria. La femella de gall fer la va seguir gairebé dos quilòmetres, una presa sense cap ni peus per als seus sentiments.

—Ara prou —li va dir la Ragnhild—. No val la pena.

La Ragnhild va continuar esquiant. Pensava que, de moment, deixava la mort darrere seu. Però la mort sempre ens espera davant nostre. I ara era ben a prop.